

ГОСПОДИНЪ ВИКОНТЪТЪ

Азъ съмъ малкиятъ Жано. Роденъ съмъ подъ лоша звезда: майка ми починала когато съмъ билъ на четири дни. По-неже тя нѣмала семейство и живѣла само отъ труда си, дали ме въ яслитѣ. Тѣ сж голѣма постройка, кждето има много деца безъ родители. Спомнямъ си една жена въ бѣло, която се занимаваше съ мене. Когато можахъ да разбирамъ, понѣкога тя ми говорѣше за мама. Но никога не ставаше въпросъ за баща ми. И затуй си казвахъ:

— Това е смѣшно! Азъ все трѣбва да имамъ баща!

Когато станахъ на осемъ години, отъ яслитѣ ме пратиха на полето, да пася овце. Ходѣхъ сжщо и малко на училище.

Чифликчията и чифликчийката се ползуваха съ добро име въ околността. Но съ мене малко приказваха. Научихъ се, че имали синъ, единъ нехранимайко, способенъ на всичко. Съжалихъ ги и намѣрихъ живота несправедливъ: азъ, който не съмъ лошъ, нѣмахъ родители, а тѣ, които бѣха повече отъ добри, имаха синъ негодникъ.

Животътъ ми би текълъ доста спокойно, ако този негодникъ бѣше останалъ другде. Една вечеръ той пристигна съ хлѣтнали бузи и скжсани дрехи.

Много добре разбирате, че чифликчийката съвсемъ не се разгнѣви. Напротивъ, тя всичко прости, даже и месеца затворъ, който бѣ излежалъ за кражба. Чифликчията, обаче, не изглеждаше очарованъ отъ завръщането на сина си.

Пиеръ — така се казваше той — обеща всичко, което тѣ пожелаха, закле се да стане честно момче и се престори, че работи.

Веднага забелязахъ, че бѣше лицемеръ, зълъ и азъ, малкиятъ Жано, станахъ отдушникъ на яда му. Не можехъ да се оплача на чифликчийката: той бѣше неинъ синъ, нали? А пъкъ азъ бѣхъ момче отъ яслитѣ.

Само че единъ денъ ми дойде до гуша. Пиеръ искаше да открадна единъ часовникъ отъ катедрата на учителя. Азъ отказахъ и ги напустахъ.

Въ вестника, който чифликчийката получаваше, бѣхъ прочелъ: „Избѣгалитѣ деца се прибиратъ отъ всички пжтища като скитници“. Имаше и наказание.

Важно бѣше да не приличамъ на скитникъ. Облѣкохъ чиста престилка, лѣснахъ обувката си и една сутринъ рано трѣгнахъ по пжтя, който води отъ Мельонъ за Парижъ.

На нѣколко километра отъ селото учтиво попитахъ единъ непознатъ коларъ:

— Бихте ли могли да ме вземете съ васъ, господине? Отивамъ въ съседното село, кждето баба ми ме чака.

Отъ коларъ на коларъ и отъ баба на баба една вечеръ стигнахъ въ Парижъ.

Отъ дълго време знаехъ едно важно нѣщо: мама се бѣше поминала на ул. Панойо № 36. Тамъ може би бихъ намѣрилъ нѣкой, който да ме осведоми: въ толкова голѣмъ свѣтъ не е възможно да бжде човѣкъ съвсемъ самъ.

Колко завои тукъ и тамъ! Когато стигнахъ до ул. Панойо, бѣхъ много изморенъ.

Предъ вратата на № 36, седнала на малко столче, плетѣше една дебела жена. Имаше мустаци и смѣшенъ кокъ, забоденъ съ желѣзна игла. Преди да й